

Můj příběh skoro za všechny prachy

Klientka BKB se ráda prostřednictvím tohoto článku dělí o svůj příběh se čtenáři Zpravodaje. A zároveň i o svoji dobrou zkušenost s Bílým kruhem bezpečí.

„V květnu 2011 jsem již byla rozvedená matka dvou dospívajících dětí. Moje maminka dospěla k rozhodnutí, že mi bez mého vědomí podá inzerát k seznámení. Nikoho jsem však sama nehledala. Věřila jsem, že pokud někoho potkat mám, tak jej potkám. Proto pro mě bylo velkým překvapením, když mi z inzerce přišly tři odpovědi na inzerát k seznámení. Byla jsem rozhněvaná, ale dopisy jsem si přečetla. Brala jsem to jako zásah osudu. Dvě odpovědi jsem okamžitě vyřadila, nad třetím dopisem jsem dlouho váhala.

Byl od muže, který byl o dva roky mladší než já a v té době byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Psal, že je ve vězení poprvé v životě a za dopravní nehodu s následkem smrti, kterou nezavinil, ale měl zbytkový alkohol. Byl odsouzen ke třem letům odnětí svobody a měl by již brzy jít domů. Psal, že je rozvedený, jeho syn žije s matkou v zahraničí a hodně mu schází. Také psal o tom, že před výkonem trestu podnikal, je majetkově zajištěný. Dříve že byl v Legii a má v zahraničí majetek po otci. Celý dopis byl dost emotivní, plný citu a svým způsobem jsem oceňovala upřímnost, s jakou psal o své situaci. Přemýšlela jsem o tomto dopise a asi po dvou měsících jsem odepsala. Bylo mi jej líto. Říkala jsem si, že dopravní nehoda se může stát komukoliv. Uvěřila jsem jeho pocitům a smutku, který z dopisu vyzařoval. Chtěla jsem mu dodat odvahy, podpořit jej ve víře, že po prožitém neštěstí život nekončí, že je mladý a může opět znovu začít žít. Nevím, co mě to napadlo, ale těsně před odesláním tohoto dopisu jsem na jeho konec napsala

svoji e-mailovou adresu. Myslela jsem si, že tímto to skončilo. Jenže asi za měsíc mi přišla na e-mail zpráva, že tato cesta komunikace zatím není možná a že mohu psát na uvedenou adresu věznice. A já napsala. Psali jsme si každý týden, zprvu na adresu Poste Restante. Snažila jsem se být obezřetná a nic moc o sobě neprozrazovat. Psala jsem o sobě a o dětech, o běžném životě a pocitech osamělé ženy. Sblížili jsme se a on mě chtěl poznat osobně. První návštěvu jsem v dopise odmítla, na druhé pozvání k návštěvě jsem kývla a přijela.

Setkání navzdory vězeňskému prostředí bylo příjemné. Byl vysoký, tmavooký a tmavovlasý, citlivý i zprvu ostýchavý. Povíдали jsme si a mě bylo příjemně. Byl pozorný, starostlivý, plný zájmu o mě i o děti. Působil velice sebevědomě, i když s jistou dávkou smutku. Myslela jsem si, že je to osud. Že jsem potkala spřízněnou duši, muže, který mi naslouchá, je pozorný a milý. Ještě před cestou za ním mi telefonoval, že se na mě moc těší a je rád, že mě uvidí. A abych jela opatrně, protože je to velká dálka. Hned jak jsem přijela z návštěvy domů, mi opět telefonoval, zda jsem domů dorazila v pořádku. A tak to šlo dále a já se bláznivě zamilovala. Později mi napsal, že mu vykradli skříňku se zásobami, které obsahovaly jídlo a zásoby tabáku. Aby si mohl nakoupit nové zásoby, tak že zastavil hodinky Omega, které měl po otci a že byly velmi cenné. Že mu na nich moc záleží a zda bych mu nemohla pomoci, aby je vyplatil. Byla jsem zamilovaná a tak jsem souhlasila, že mu pomohu. Slíbil, že mi vše později vrátí, že se o své peníze nemusím obávat, protože má peníze vázány na účtech v zahraničí a finanční prostředky, které měl na účtech tady, tak byly poskytnuty jako finanční odškodnění po té autonehodě. Tak jsem dostala seznam věcí, které mám do balíku nakoupit

a instrukce, na koho jej mám zaslat. A takto to šlo po celé dva roky. Každý měsíc jsem za ním jezdila na návštěvy a posílala balíky a peníze s tím, že až bude na svobodě, tak mi vše vrátí. A že jsem jeho žena, která mu dala důvod, proč se opět smát a mít pro co žít. Já byla zaslepená s růžovými brýlemi na očích. Na každý dopis jsem čekala a těšila se. Každý den jsem čekala na jeho telefonát. Postupně mi říkal, jak moc a vážně je nemocný i co vše se ve věznicích odehrává. Že tam probíhají souboje vězně proti vězňi a jsou v tom obrovské sázky, to vše podporované vězeňskou službou.

Bála jsem se o něj a posílala peníze na jeho ochranu. Utratila jsem všechny své desetileté úspory. Tak jsem si peníze půjčila. Stále jsem věřila jeho přesvědčování o jeho lásce ke mně, o naší budoucnosti, že si o peníze nemusím dělat starosti, protože až jej propustí na svobodu, tak pojedeme do zahraničí a peněz bude více než dost. Peníze potřeboval také na právníka, protože chtěl požádat o podmínečné propuštění. A já jen bláznivě posílala peníze, balíky a dělala vše možné i nemožné, abych mu pomohla a zachránila jej. Vždy, když jsem začala mít pochyby, tak mě ujišťoval, že se opravdu nemusím obávat, že vše bude v pořádku. Já věřila a těšila se, až budeme konečně spolu.

Po dvou letech jsem se konečně dočkala a čekala na něj při jeho propuštění, společně i s dětmi. Po jeho propuštění mě seznámil se svou rodinou, matkou a sourozenci. Zprvu se choval tak, jak jsem jej znala. Stále jsme jezdili mezi mým a jeho bydlíštěm. Často jsem se vracela zpět sama, protože si potřeboval vyřídit nějaké záležitosti, obchody a stále sháněl peníze. Když odjel i s mým autem a nevrátil se, jak slíbil, tak jsem o něj měla starost, protože jeho telefonáty byly někdy zmatené a negativní. Po týdnu jsem sedla na autobus a vydala se za ním. Byl hodně našťvaný, že mu nevěřím, byl vzteklý, ale později se ovládl. Nakonec jsem odjela opět bez něj i bez peněz. Postupně ještě z mého účtu a kreditní karty vybral poslední peníze a odjel, že má domluvený obchod s jistým ziskem. Zase následovaly telefonáty, strach, beznaděj. Byla jsem zoufalá a strachy bez sebe. Postupně přišlo zklamání a prozření. Po jednom z našich telefonátů špatně zavěsil svůj mobil a já vyslechla jeho intimní rozhovor s jinou ženou. V tuto chvíli mi došlo, že

jsem se stala obětí podvodníka, který mě postupně připravil zhruba o 970 tisíc. Byla jsem zlomená a na dně. Z posledních sil jsem vše řekla dětem, seznámila je se situací i s tím vším, co jsem napáchala ve jménu lásky ke špatnému muži a člověku. Bylo to velice těžké. Věděla jsem, že jsem zklamala jako matka. Chápala jsem, že se mé děti na mě právem zlobily. Uspořádala jsem své věci, napsala dopis na rozloučenou a šla si lehnout. Ještě v noci jsem s ním mluvila, slíbil, že už opravdu přijede a vše mi vysvětlí, že to tak není a že miluje pouze mě. Už věděl, že jsem na něj podala na policii trestní oznámení, protože mu z policie telefonovali. Vzbudila jsem se v pondělí v pět hodin ráno. Zase nepřišel. Vydala jsem dopis na rozloučenou pro děti, na stole jsem nechala klíče od bytu a snědla 40 léků. Oblékla jsem se, zabouchla dveře od bytu a odešla s tím, že opravdu chci zemřít. Pak už si nic nepamatuji. Probrala jsem se na lůžku v psychiatrické léčebně.

S pomocí mé rodiny mi byla doporučena pomoc Bílého kruhu bezpečí. Souhlasila jsem a telefonicky zkontaktovala případového manažera v Jihlavě. Poprvé jsme se setkali ještě v psychiatrické léčebně. Pozorně a trpělivě si vyslechl můj příběh. Vysvětlil mi, že jsem se stala obětí trestného činu podvodu i manipulace a nabídl mi pomoc. Já jsem nabízenou pomoc s díky přijala. Po mém propuštění jsme s případovým manažerem v kontaktu již takřka rok. Po celou dobu mi je oporou i radcem. Pomohl mi při jednání na policii, u soudu, kam mě vždy osobně doprovázel. Osobně si velice vážím jeho odborné pomoci, vstřícnosti a ochoty naslouchat, což svědčí o jeho lidskosti a profesionalitě. Je moc dobře, že takovéto organizace existují a pomáhají obyčejným lidem, kteří se stanou obětí trestné činnosti. Mě osobně by nikdy nenapadlo, že by se mi něco takového mohlo stát. Vždy jsem si myslela, že stojím pevně nohama na zemi. Hluboce jsem se mýlila. Stačilo velice málo a zkušenosti zdatného podvodníka, který odhalil, co chybí opuštěné a zklamané ženě, jak si získat její důvěru a postupně ji ovládat tak, aby dělala, co on chce.

Děkuji všem pracovníkům Bílého kruhu bezpečí za pomoc, rady a profesionalitu. Já osobně mohu zase jít dál a snad tak napravit chyby, kterých jsem se dopustila.“